

РЕШЕНИЕ

№ 4042

гр. София, 17.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **7662** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Р., гражданин на Република П., с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 523/17.07.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Навеждат се бланкетни оплаквания, за незаконосъобразност на решението, като се изтъква, че причина за напускането на страната е са заплахи от страна на децата на осиновителите на Р., свързани с подялбата на наследство. Инвокират се доводи, че този факт е игнориран от административния орган, а същият е основание, чужденецът да изпитва основателен страх за живота си, ако се завърне в страната си по произход.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично. Определеният му по реда на ЗПП процесуален представител адвокат Н. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Участвалият в производството по делото прокурор, дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи, становището на пълномощника на ответника и представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № 135/03.02.2012 г. до Държавната агенция за бежанците М. Р. е поискал предоставяне на закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № 5334/25.04.2012 г.

Производството е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място], по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 25.04.2012 г. с М. Р. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № 5334 от същата дата. Оспорващият е заявил, че се страхува да се върне в П. заради нападенията в К. от страна на И. и затова, че не се разбира с братята и сестрите си. Иска да остане в България, където да работи и да живее спокойно.

Видно от писмо № Т-3034 от 16.05.2012 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – Д., Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на М. Р., в случай че същия отговаря на условията по ЗУБ.

На 28.06.2012 г. с търсещия закрила е проведено повторно интервю. Оспорващият е изтъкнал допълнителни причини за напускането на страната по произход. Сочи, че е след смъртта на жената, която го е отгледала са започнали заплахи от страна на нейните деца, заради наследството. Баща му му е дал определена сума пари и му казал да се маха. С парите той е платил на трафиканти на хора, които са превели първо в И., а в последствие в Турция, Гърция и България. Твърди, че не е имал проблеми и с официалните власти на страната си, но при възникналия проблем с родните си не се обърнал към съда, защото не е знаел как да го направи.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото са приети справка № 01-4578/10.09.2012 г. и справка № 584/01.02.2012 г. относно актуалната обстановка в П. и [населено място].

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 523/17.07.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС е било съобщено на М. Р. лично на 26.07.2012 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 02.08.2012 г. /вх. № УП-5334/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че М. Р. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от М. Р. доводи, касаещи

търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в П., ще бъде убит или че е бил заплашван. При проведените интервюта, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока.

Няма съмнение, че на много места в П. има спорадични актове на насилие, съпроводени с жертви, но същите нямат масов характер. Не е установено, а и оспорващият не твърди да е бил подложен на преследване, заради неговите религиозна или етническа принадлежност или политически възгледи. От посочената по-горе справка се установява, че в П. живеят много етнически групи, но въпреки, че между тях възникват конфликти по различни причини, не може да се приеме, че някоя от тях е подложена на целенасочено преследване. Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус, според дадените от М. Р. обяснения се установява, че причина за невъзможността му да се завърне в страната по произход, е битов конфликт за имущества с негови роднини, което не е предпоставка за предоставяне на закрила, както според българското, така и според международното право.

Независимо от факта, че не е установено, къде точно е живял М. Р. през последните години, съдът счита, че няма преки доказателства за отправени към него заплахи, с оглед на личността му. По изложените съображения съдът намира, че жалбата, в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлена.

От приетите като писмено доказателство справки е видно, че като основна заплаха за състоянието на сигурността в П. се приемат атентатите в страната, насочени както срещу представители на правителството, така и срещу цивилни лица. Описани са няколко бомбени нападения, случили се в различни части на страна през последните месеци. В докладите на А. И. се посочва, че съществуват данни за насилие, както от страна на полицията, така и от страна на екстремистки религиозни групи. Има рязко увеличение на насилието в [населено място], където пред последните месеци са загинали стотици хора. Споменават се много случаи на верска нетърпимост, при които са осквернявани и разрушавани храмове на други религии. От друга страна официалните власти полагат усилия за успокояване на обстановката, като към Министерството на малцинствата са създадени смесени междурелигиозни комисии, действащи на областно ниво.

В разглеждания казус не съществуват доказателства за това, че ситуацията в страната достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи. Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че в областта, в която е живял жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на П. от оспорващия са по-скоро икономически.

По изложените съображения съдът намира, че на М. Р. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р., гражданин на Република П., с адрес за призоваване:

[населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 523/17.07.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут..

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.